

Middelmådigt

Af Thorkil Thorsen

KLUMME

”Det er et kæmpe tilbageskridt for Bornholm. Vi træder lidt tilbage og bliver sådan et middelmådigt udkantsområde uden ambitioner”.

Sådan karakteriserede vores borgmester os som samfund, da det for en måned siden stod klart, at hendes vindmølleplaner var blæst omkuld af høringsvar og et lille flertal i kommunalbestyrelsen.

Jeg er en af de mange, som via læserbreve, høringsvar og underskrifter har stillet kritiske spørgsmål til planerne om nye store vindmøller i landskabet. Det var derfor en klam omgang at sidde der foran tv-skærmen og høre Winni fortælle, at jeg og mine meningsfæller havde gjort Bornholm til et middelmådigt, ambitionsløst samfund. Andenrangs. Lurvet. Sølle.

Vi har bare ambitioner om et menneskeligt samfund, hvor sagesløse borgere ikke skal betale prisen for andres forcerede målsætninger og idealer. Et sådan samfund er ikke middelmådigt.

Borgmesteren sagde videre i samme interview, at ”det er et stort tilbageskridt for den grønne dagsorden”. Den dagsorden er indlejret i Bright Green Island-visionen, som kommunen siden 2009 har markedsført som en væsentlig strategi for udviklingen af vores samfund. Der er vævet mange vidtløftige slagord om Bright Green Island ind i skåltaler og på kommunens hjemmesider. Og lige meget har det tilsyneladende hjulpet.

Formænd, direktører m.fl. forsøgte på vegne af energiforsyning, vækstcenter og forskellige interesseorganisationer at vende stemningen til fordel for vindmøllerne. I engagerede pressemeddelelser og læserbreve forklarede de, hvor vigtigt det er at have flere vindmøller susende for at fastholde BGI-strategien og målet om CO2-neutral ø i 2025. For uden en sådan strategi og uden et sådant brand vil vores lille samfund gå i stå. Det vil være at spille hasard med udviklingen, hvis man ikke fastholder strategien, skrev én sågar. Store ord i sensommeren 2016.

Det er muligt, at de har ret. Men deres argumentation forbliver bare løse, abstrakte

påstande, som ikke overbeviser, så længe de ikke nævner et eneste konkret eksempel. Fx skriver én, at ”vi har også flere gange hørt, at det netop er visionen om Bright Green Island, som har fået en etableret virksomhed til at flytte sit domicil til øen og har fået nye virksomheder til at etablere sig her”. Det er uforpligtende formidling af von hørensagen. En anden lod uden blusel forstå, at en stigning i antal lønmodtagere på Bornholm inden for det sidste år og et fald i antal langtidsledige skal ses som en effekt af øens image som Bright Green Island – en påstand uden skyggen af dokumentation. I et andet debatindlæg i avisen tages Bright Green Island til indtægt for, at mange husejere har fået øjnene op for, at det kan betale sig at forbedre boligens indeklima ved fx at udfase olieforvarmere, isolere og skifte vinduer. Debattøren skriver fantasifuldt, at sådanne private energiforbedringer trækker tråden direkte tilbage til den overordnede 2025-strategi.

De omtalte skribenter angav videre – og det er noget borgmesteren også gentagne gange har fremhævet – at Bornholm får megen international omtale på grund af Bright Green Island. Og de hæftede sig ved, at der derfor kommer mange udenlandske delegationer fra Asien, Europa, USA og fra EU-kommissionen, som alle vil lade sig inspirere, opnå kontakter og indgå samarbejdsaftaler, projekter, handler. Det er selvfølgelig smigrende – og det er jo dejligt at få tilfredsstillet sin forfængelighed. Der er bare ikke nævnt et eneste konkret eksempel på, hvad der er kommet ud af det i form af fx kontrakter, handler, udvikling. Måske er de eneste vindere her flyselskabet DAT og den bornholmske hotel- og restaurationsbranche?

Søger man informationer og indsigt andre steder end i disse læserbreve og synspunkter, så er der jo Bright Green Island's eller kommunens egne hjemmesider. Men heller ikke dér bliver man godt hjulpen. Fx skriver de om visionen i Udviklingsstrategi 2016, at ”Bornholm er en grøn ø, et bæredygtigt og resilient samfund”. Jamen, altså! Ingen af mine to fremmedordbøger kunne forklare mig, hvad resilient betyder. Den ene (Meyers berøm-

”Bornholm er en grøn ø, et bæredygtigt og resilient samfund”, skriver de. Jamen, altså!

te værk) foreslog ”tilbagespringende, tilbagekastet”. Det syntes jeg ikke helt passende til den ellers positive, progressive ånd i beskrivelsen af den bæredygtige ø. Winni ville måske mene, at netop den oversættelse nu er dækkende for vores middelmådige udkantsområde. Den anden (Gyldendals Fremmeordbog) havde slet ikke ordet. En Google-søgning på internettet henviste mig til denne definition i Den Store Danske: Resiliens, psykologisk begreb om en særlig modstandskraft, der gør, at nogle mennesker klarer sig godt på trods af, at deres livsbetingelser udgør en risiko for at udvikle fx psykiske skader...

Det hedder videre i Udviklingsplanen, at ”Den grønne bevidsthed er allestedsnærværende i det bornholmske samfund, både politisk, erhvervmæssigt og hos den enkelte borger”. Smukt. Men jeg tror ikke, at den grønne bevidsthed og kendskabet til strategien på den måde er nærværende hos borgerne, selv om de fleste af

os i årevis er gået ind for bæredygtighed, CO2-neutralitet, genbrug osv. Jeg har spurgt rundt omkring i mit sociale, bornholmske netværk, om de kan fortælle, hvad Bright Green Island er, og hvad det bidrager til. Jeg har mødt mange skuldertrækninger og flakkende, forlegne blikke. Det er simpelthen ikke lykkedes mig at få en overbevisende forklaring af nogen.

Det ville være for letkøbt og banalt at bringe Kejserens nye klæder i erindring her. Selv om jeg har mødt det synspunkt. Og selv om resultaterne af de mageløse væverier hidtil har været usynlige for hele folket.

Skal man partout bruge ordet middelmådig, så må det være til at betegne den informationsindsats, som er udgået fra embedsmænd, politikere og BGI-aktører. Det er ikke lykkedes dem at få mejslet Bright Green Island ind i hovedet på befolkningen. Er det ikke bare brandærgeligt? En relativt dyr strategi og et brand, der nu har verseret syv år på vores ø, og som angiveligt skulle have kæmpe potentialer, har ikke resonans hos menigmand. Vi kunne måske alle have været stolte af visionen, have slået flikflak og vejrmøller af bar begejstring og have været gode ambassadører, hvis vi havde haft noget at skrive hjem om.

For få uger siden blev der afsat tre millioner kommunale kroner til at genoplive – ”revitalisere” – Bright Green Island. Det må være i erkendelse af, at det har været en død sild. Hvilket så endnu mere gør den megen skamros af strategien til en speget affære.

Ja, jeg ved snart ikke.

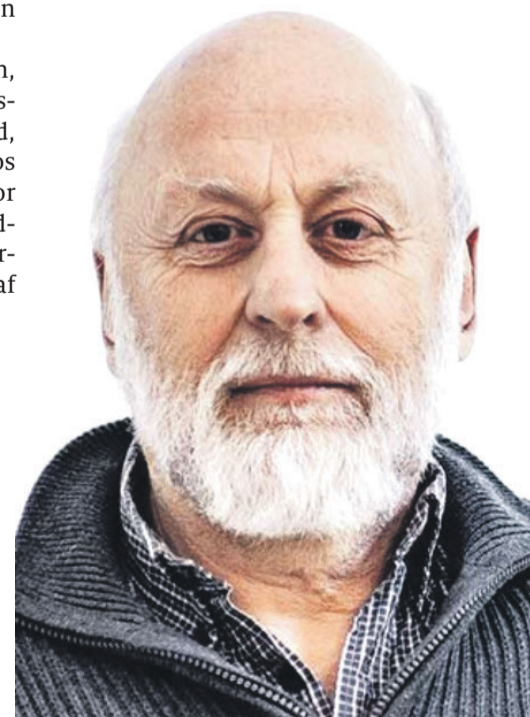

Foto: Scanpix

THORKIL THORSEN er efter 40 års frivillig eksil tilbageflytter i 2009. Potentiel pensionist. Pendler mellem lønarbejde som seniorforsker i København og selvstændig konsulentvirksomhed på Bornholm.